

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Michael Hjorth și Hans Rosenfeldt

Bărbatul care nu era ucigaș

Seria Sebastian Bergman

Traducere din suedeză de
Gabriela Alina Sauciuc

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio
Foto copertă: © Guliver/Getty Images/Mick Hunt

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Lorina Chițan
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HJORTH, MICHAEL

Bărbatul care nu era ucigaș / Michael Hjorth și Hans Rosenfeldt ;
trad.: Gabriela Alina Sauciuc. - București : Editura Trei, 2012
ISBN 978-973-707-653-3

I. Rosenfeldt, Hans
II. Sauciuc, Gabriela (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: Det Fördolda
Autori: Hjorth & Rosenfeldt

Copyright © Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt 2010
Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Norstedts Agency, Suedia

Copyright © Editura Trei, 2012
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-653-3

Bărbatul nu era un ucigaș.

Încercă să se autoconvingă de acest lucru în timp ce târa la vale cadavrul băiatului: Nu sunt un ucigaș.

Ucigașii sunt niște criminali. Ucigașii sunt oameni răi. Întunericul le-a stins sufletele și, dintr-un motiv sau altul, au îmbrățișat căile întunericului, au întors spatele luminii. El nu era un om rău.

Dimpotrivă.

Oare în ultima vreme nu dovedise tocmai contrariul? Dincolo de propriile sentimente, de propria voință, aproape că abuzase de sine pentru binele altora. Întorsese și celălalt obraz, asta făcuse. Iar faptul că acum se afla aici, în hăul acesta mlăștinos, într-un loc uitat de lume, cu cadavrul băiatului, nu era oare încă o dovadă că nu voia decât binele? *Trebuia* să o facă. Să nu mai dezamăgească vreodată.

Bărbatul se opri să-și tragă răsuflarea. În ciuda vârstei lui fragede, corpul băiatului era greu. Athletic. Multe ore petrecute la sală. Dar nu mai avea mult.

Îl apucă vârtos de cracii pantalonilor, care cândva fuseseră albi, dar care, în întuneric, aproape că păreau a fi negri. Îi cursese atât de mult sânge.

Da, era greșit să ucizi. A cincea poruncă. Să nu ucizi. Dar existau și excepții. Chiar și Biblia îndemna în multe locuri la omoruri atunci când erau justificate. Unii o meritau. Iar ceea ce părea greșit putea fi, de fapt, just. Nimic nu era absolut.

Mai ales dacă intențiile nu erau egoiste. Dacă pierderea unei vieți omenеști avea să îi salveze pe alții. Avea să le dea o șansă. Să le dea o viață. Atunci fapta aceea nu avea cum să fie o faptă rea. Dacă scopul era unul bun.

Bărbatul se opri lângă o baltă cu apă întunecată. În mod normal, aici se afla doar un iaz de vreo câțiva metri adâncime, dar ploile din ultima vreme îmbibaseră pământul cu apă, iar acum iazul se întindea ca un lac în crângul din vale.

Bărbatul se aplecă și îl apucă de subsuori. Cu mare efort, reuși să ridice în fund corpul lipsit de viață al băiatului. Pentru o clipă îl privi drept în ochi. Care fusese oare ultimul lui gând? Apucase să se gândească la ceva? Înțelesese oare că urma să moară? Se întrebasese de ce? Se gândise la tot ce nu reușise încă să realizeze în scurta lui viață? Ori la ceea ce reușise să realizeze?

Oricum, nu avea nicio importanță.

De ce se chinuia așa, de unul singur, mai mult decât era necesar?

Nu avea de ales.

Nu avea cum să dezamăgească.

Din nou.

Și totuși ezitase. Dar nu, ei n-ar avea cum să înțeleagă. Și nici să ierte. Nu ar fi întors obrazul, așa cum făcuse el.

Îl împinse pe băiat, iar cadavrul acestuia căzu în apă cu un pleoscăit sonor. Bărbatul tresări, surprins să audă sunetul acela în tăcerea întunecată.

Corpul băiatului se scufundă în apă și dispăru.

Bărbatul, care nu era un ucigaș, se întoarse la mașina parcată undeva la marginea drumului forestier și o porni spre casă.

— Poliția din Västerås. Klara Lidman la telefon.

— Aș vrea să anunț dispariția fiului meu.

Vocea femeii sunase de parcă ar fi cerut scuze, ca și cum n-ar fi fost sigură că dăduse telefon unde trebuie sau nu s-ar fi așteptat să fie luată în serios. Klara Lidman își trase blocnotesul mai aproape, chit că toată convorbirea era înregistrată.

— Mi-ați putea spune cum vă cheamă?

— Lena. Lena Eriksson. Fiul meu se numește Roger. Roger Eriksson.

— Ce vârstă are fiul?

— Șaisprezece ani. Nu l-am mai văzut de ieri după-amiază.

Klara notă vârsta, realizând că avea să trimită cazul mai departe pentru a fi procesat de urgență. Asta în cazul în care băiatul chiar dispăruse.

— Când anume ieri după-amiază?

— A șters-o pe la ora cinci.

Trecuseră douăzeci și două de ore. Douăzeci și două de ore extrem de importante atunci când e vorba de persoane dispărute.

— Și știți unde s-a dus?

— Da, la Lisa.

— Cine este Lisa?

— Prietena lui. Am sunat astăzi la ea, dar mi-a zis că Roger a plecat de la ea pe la zece seara, spuse Lena.

Klara tăie 22 de pe hârtie și scrise 17.

— Și unde s-a dus după aceea?

— Fata nu știa. Acasă, credea ea. Doar că Roger nu a ajuns acasă. Nu a dat pe-acasă toată noaptea. Iar acum aproape că s-a terminat ziua.

Iar tu te apuci să ne suni abia acum, se gândi Klara. Realiză că femeia de la celălalt capăt al firului nu părea foarte supărată. Mai degrabă reținută. Resemnată.

— Lisa și mai cum se numește prietena?

— Hansson.

Klara își notă numele.

— Roger are telefon mobil? Ați încercat să-l sunați?

— Da, dar nu a răspuns nimeni.

— Și nu aveți idee unde s-ar fi putut duce? Nu a dormit acasă la vreun prieten sau ceva de genul acesta?

— Nu, m-ar fi sunat.

Femeia făcu o pauză scurtă, iar Klara se gândi că poate vocea acesteia îi fusese înecată de lacrimi. Dar, de îndată ce auzi o respirație profundă la celălalt capăt al firului, își dădu seama că femeia nu făcuse decât să tragă un fum lung din țigară. Iar acum dădea fumul afară.

— A dispărut, pur și simplu.

În fiecare noapte avea același vis.

Nu își mai putea regăsi liniștea.

Mereu același vis, care îi producea spaimă. Îl irita. Îl scotea din minți. Sebastian Bergman putea mai mult

decât atât. Știa mai bine decât oricine ce însemnau visele și ar fi trebuit să fie în stare, mai bine decât oricine, să blocheze aceste rămășițe febrile din trecut. Dar, oricât de pregătit, oricât de conștient ar fi fost de semnificația visului, nu putea evita să se lase prins în el. De parcă nimerise fix în punctul acela dintre ceea ce Sebastian știa că înseamnă acest vis și ceea ce era el.

4:43.

Începuse să se lumineze de ziuă. Își simțea gura uscată. Strigase oare în timpul nopții? Probabil că nu, căci femeia de lângă el nu se trezise. Respira liniștită, iar părul lung îi acoperea pe jumătate sânul dezgolit. Sebastian își îndreptă degetele amorțite fără să acorde nici cea mai mică atenție acestui fapt. Când avea acest vis, era obișnuit să se trezească cu pumnul încleștat. Încercă să-și aducă aminte numele ființei care se odihnea lângă el.

Katarina? Karin?

Probabil că îi spusese cum o cheamă la un moment dat, cu o seară în urmă.

Kristina? Karolin?

Nu pentru că ar fi avut vreo importanță, nu avea de gând să o mai întâlnească vreodată, dar scotocitul în memorie îl ajuta să alunge ultimele rămășițe confuze ale aceluia vis care părea să i se fi agățat de toate simțurile.

Visul care îl urmărise de mai bine de cinci ani. Același vis, aceleași imagini, în fiecare noapte. Tot subconștientul i se încorda, procesând întâmplările pe care el nu le putea procesa în timpul zilei.

Își plătea datoria.

Sebastian se ridică încet din pat, își reținu un căscat și își luă hainele de pe scaunul pe care le lăsase cu câteva ore în urmă. În timp ce se îmbrăca, privi dezinteresat

camera în care își petrecuse noaptea. Un pat, două dulapuri de haine de culoare albă, fixate în perete, unul cu o ușă din oglindă, o noptieră albă de la Ikea pe care se afla un ceas deșteptător și o revistă de sănătate. Alături de scaunul de pe care tocmai își luase hainele se afla o măsuță cu fotografia unui copil „de a doua săptămână” și tot felul de nimicuri. Reproduseri de artă anonime atârnav pe pereții pe care vreun agent imobiliar i-ar fi descris ca fiind de „culoarea cafelei cu lapte”, dar care erau, pur și simplu, de un bej murdar. Camera era ca sexul cu femeia aceea: lipsit de fantezie și cam plicticos, dar își făcuse treaba. De fiecare dată și-o făcea. Din păcate, satisfacția nu dura prea mult timp.

Sebastian închise ochii. Acesta era întotdeauna momentul cel mai dureros. Trecerea la realitate. Coțitura aceea emoțională. O cunoștea atât de bine. Își concentră întreaga atenție asupra femeii din pat, în mod special asupra sfârcului care ieșea de sub cearșaf. Cum o chema?

Știa că el se prezentase atunci când se întorsese cu paharele, așa proceda de fiecare dată. Nu se prezenta niciodată când întreba dacă locul de alături era liber, când o întreba ce vrea să bea sau când o întreba dacă îi poate oferi un pahar. Dar se prezenta mereu când îi punea paharul în față.

— Apropo, pe mine mă cheamă Sebastian.

Și ce-i răspunsese ea? Ceva care începea cu K, de asta era destul de sigur. Se închise la curea. Catarama scoase un ușor zăngănit metalic.

— Pleci?

Vocea îi era adormită, iar privirea îi alerga după un ceas.

— Da.

— Credeam că o să luăm micul dejun împreună. Cât e ceasul?

— Aproape cinci.

Femeia se ridică în cot. Ce vârstă să fi avut? Patruzeci? Își dădu la o parte o șuviță de păr de pe față. Somnul începea să dispară, lăsând loc dezamăgirii că dimineața aceea nu avea să fie așa cum își închipuise. Tipul se fofilase, se îmbrăcase, voia să plece fără să o trezească din somn. Nu avea să ia micul dejun împreună și nici să citească ziarul conversând relaxați, nu avea să facă o plimbare duminicală. Nu avea să încerce să o cunoască mai bine și nici nu avea să o sune din nou, indiferent ce i-ar fi promis.

Știa acest lucru. Așa că nu spuse decât:

— La revedere.

Sebastian nu reușise să îi ghicească numele. Acum nici măcar nu mai era sigur că începea cu K.

Strada era tăcută în lumina răsăritului. Suburbia dormea și toate sunetele păreau atenuate, de parcă natura nu voia să o trezească. Până și traficul dinspre Nynäsvägen părea să se desfășoare, respectuos, în surdina. Sebastian se opri la indicatorul din intersecție. Varpavägen. Se afla undeva în Gubbängen. Avea ceva de mers până acasă. Metroul ajungea până aici. Cu o seară în urmă luaseră un taxi. Se opriseră la un chioșc 7-Eleven și cumpăraseră chifle pentru micul dejun, fiindcă ea nu avea pâine acasă. Pentru că avea să stea să ia micul dejun împreună, așa-i? Cumpăraseră pâine și suc de portocale, el și cu... chiar așa, fir-ar să fie! Cum o chema pe ființa asta? Sebastian o porni înainte pe strada pustie.

O rânise pe femeia aceea, naiba știe cum o chema.

Peste paisprezece ore urma să plece la Västerås, să continue ceea ce începuse. Doar că de data aceasta era altfel, pentru că femeia aceea era acum imposibil de contactat.

Începuse să plouă.

Ce dimineață de rahat!

În Gubbängen.

Totul părea să se ducă dracului. Inspectorul de poliție Thomas Haraldsson începuse să ia apă la galoși, stația îi murise și se pierduse de ceilalți participanți la operațiunea de căutare organizată. Razele soarelui îi băteau direct în față, așa că era nevoit să-și mijească ochii ca să nu se împiedice de rădăcinile care creșteau alandala pe mocirla aceea. Haraldsson înjură în sinea lui și se uită la ceas. Peste două ore, Jenny intra în pauza de prânz, la spital. Avea să se urce în mașină, să vină acasă, sperând că el ajunsese deja acasă. Dar el nu avea cum să fie acasă. Trebuia să stea în pădurea asta blestemată.

Haraldsson se cufundă și mai adânc în mlaștină cu piciorul stâng. Simți cum apa rece îi îmbibă șosetele flaușate. În aer plutea căldura fragedă și efemeră a primăverii, în apă frigul iernii continua să muște. Începu să tremure de frig, dar reuși să-și tragă piciorul din mocirlă și să dea de o bucată de teren uscat.

Haraldsson privi în jur. Răsăritul trebuie să fie în direcția aceea. Parcă armata, cu proaspeții ei recruți, se ocupa de zona respectivă? Sau cercetașii? Pe de altă parte, poate că înaintase în cerc, pierzând cu totul direcția

nordului. Zări o moviliță ceva mai departe și își dădu seama că asta însemna teren uscat, un mic paradis în infernul acesta mocirlos. O porni într-acolo. Piciorul i se afundă din nou în mlaștină. Piciorul drept, de data aceasta. Mda, o plăcere, ce mai!

Nu era decât vina lui Hanser.

N-ar fi trebuit să se afle aici, ud până la genunchi, dacă Hanser n-ar fi încercat să impresioneze, să arate că avea inițiativă și că se putea mobiliza rapid. Și chiar avea nevoie să impresioneze, doar nici măcar nu era polițistă. Era o juristă dintr-aiia care stă la fileu și devine inspector-șef fără să-și fi murdărit mâinile sau, așa cum se întâmpla cu el acum, fără să se ude la picioare.

Nu, dacă ar fi fost după Haraldsson, toată povestea asta ar fi fost abordată diferit. E adevărat, tipul dispăruse încă de vineri și, conform regulamentului, era necesar să extindă aria căutărilor, mai ales când un martor menționase ceva despre „activități nocturne” și „lumini în pădurea” din zona Listakärr în weekendul respectiv. Dar Haraldsson știa din proprie experiență că această operațiune de căutare nu era decât o aberație. Băiatul se afla acum în Stockholm și-și râdea de neliniștea mamei. Avea șaisprezece ani. Așa fac adolescenții de șaisprezece ani. Își râd de mamele lor.

Hanser.

Cu cât se uda mai tare, cu atât o ura mai mult. Fusese coșmarul vieții lui. Tânără, atrăgătoare, plină de succes și cu talent politic, o reprezentantă perfectă a polițistului modern.

I se pusese în cale. Imediat după primul interviu pentru postul de inspector-șef la poliția din Västerås, Haraldsson realizase că ascensiunea îi fusese frânată. Haraldsson

țintise la postul acela, Hanser îl luase. Avea să îi fie șef timp de cel puțin cinci ani. Cinci ani care ar fi trebuit să fie ai lui. Calea lui spre ascensiune se surpase complet. Cariera sa începuse să se plafoneze și nu mai era decât o chestiune de timp până când avea să o ia la vale. Era aproape simbolic că acum stătea în mocirlă până la genunchi, într-o pădure aflată la câteva zeci de kilometri de Västerås.

„GIUGIULEALĂ LA PRÂNZ“ scria în SMS-ul pe care îl primise de dimineață. Ceea ce însemna că Jenny avea să vină acasă la prânz ca să facă sex cu el, după care aveau să mai facă sex încă o dată sau de două ori în cursul serii. Așa arăta viața lor acum. Jenny urma un tratament de fertilitate și împreună cu doctorul alcătuiseră un program de optimizare a șanselor de inseminare. Iar astăzi era una din zilele acelea favorabile. Drept pentru care primise mesajul. Haraldsson nu știa ce să facă. Undeva, în adâncul lui, era bucuros că viața lor sexuală crecuse cu sută la sută în ultima vreme. Că Jenny voia tot timpul să facă sex. Dar, în același timp, nu putea să scape de senzația că nu pe el îl voia. Ci sperma lui. Dacă nu ar fi vrut cu tot dinadinsul să aibă copii, niciodată nu i-ar fi trăsnit prin minte să o șteargă acasă în pauza de prânz ca să facă sex cu el. Părea să fie doar un act de împerechere. De îndată ce ovulul își începea descinderea spre uter, și-o trageau ca iepurii. Iar asta numai pentru că Jenny voia să fie sigură. Nu mai făceau sex de dragul plăcerii, al apropierii. Ce se întâmplase cu pasiunea? Cu dorința? Iar acum avea să se întoarcă acasă în pauza de prânz și avea să găsească casa goală. Poate că ar fi trebuit să o sune și să o întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să ejaculeze anticipat și să pună sperma la păstrare într-un borcan, în frigider. Partea cea

mai proastă era că Jenny, probabil, nici n-ar fi crezut că asta era neapărat o idee rea.

Totul începuse sâmbătă.

Un apel de urgență primit la centrală, în jurul orei 15, fusese cuplat la poliția din Västerås. O mamă anunțase dispariția fiului ei. Cum era vorba de un minor, reclamația fusese clasată drept prioritate de gradul întâi. Conform regulamentului.

Din păcate, în ciuda priorității acordate, reclamația a zăcut neatinsă până duminică, prilej cu care o patrulă a poliției o vizitase pe mamă în jurul orei 16. Aceasta fusese nevoită să repete reclamația, care nu fusese înregistrată oficial decât câteva ore mai târziu, când polițiștii își încheiaseră tura. Deocamdată nu se luase nicio măsură, doar că acum poliția dispunea de două reclamații identice legate de aceeași dispariție. Ba mai mult, ambele marcate cu gradul întâi de prioritate.

Abia luni dimineața, când Roger Eriksson fusese dat dispărut de mai bine de 58 de ore, ofițerul de serviciu remarcase faptul că reclamația zăcuse neatinsă și că nu fusese luată nicio măsură. Din nefericire, se mai pierduse ceva timp și din cauza unei ședințe cu privire la sugestia Inspectoratului General al Poliției asupra noilor uniforme. Așa că, abia în după-amiaza zilei de luni, cazul acesta, care tot fusese amânat, îi fusese repartizat lui Haraldsson. Când văzu data reclamației, Haraldsson îi mulțumi stelei lui norocoase că patrula aceea o vizitase pe Lena Eriksson duminică după-amiază. Hanser nu trebuia să știe că aceștia nu făcuseră decât să rescrie reclamația. Nu, poliția se mobilizase serios încă de duminică, dar

cercetările lor nu dăduseră niciun rezultat. Haraldsson plănuia să se țină de versiunea asta.

Își dădu seama că avea nevoie de ceva informații noi înainte de a discuta cu Lena Eriksson, așa că încercă să dea la telefon de Lisa Hansson, prietena băiatului dispărut, dar aceasta încă nu se întorsese acasă de la școală.

Îi verifică în baza de date a poliției atât pe Lena Eriksson, cât și pe fiul acesteia, Roger Eriksson. Câteva reclamații de furturi mărunte își făcură apariția când îl verifică pe Roger. Cea mai recentă fusese înregistrată cu peste un an în urmă, așadar, nu putea avea legătură cu dispariția. La numele mamei nu figura nimic.

Haraldsson sună la primărie și află că Roger era înscris la Liceul Palmlövska.

— Nu-i de bine, gândi Haraldsson cu glas tare.

Palmlövska era un liceu privat, cu internat. Clasad printre cele mai bune licee din țară pe baza rezultatelor la învățătură. Acolo mergeau elevii talentați, extrem de motivați și cu părinți înstăriți. Părinți cu relații. Aveau să caute un țap ispășitor, cerând socoteală de ce durase atât de mult până la declanșarea anchetei, și nu dădea deloc bine ca, a treia zi de la înregistrarea reclamației, să nu aibă niciun rezultat. Haraldsson se hotărî să lase orice altceva deoparte. Cariera lui se împotmolise deja, așa că ar fi fost stupid să riște.

Prin urmare, Haraldsson trăsesse din greu toată după-amiaza. Se duse la Liceul Palmlövska. Directorul liceului, Ragnar Groth, și diriginta clasei lui Roger, Beatrice Strand, își exprimaseră neliniștea și conster-narea când auziseră că Roger fusese dat dispărut, dar nu putuseră să îl ajute cu mai mult. Nu se întâmplase nimic deosebit de care ei să aibă cunoștință. Roger se

comportase complet normal, venise la școală ca de obicei, vineri după-amiaza avuseseră teza la limba suedeză și, din spusele colegilor, fusese binedispus la sfârșitul acesteia.

Haraldsson o găsi și pe Lisa Hansson, ultima persoană care îl văzuse pe Roger în viață vineri seara. Lisa nu era în aceeași clasă cu Roger. Niște elevi din cantina liceului îl ajutaseră pe Haraldsson să o identifice. O fată drăguță, cu o înfățișare destul de comună. Avea părul drept, blond, iar bretonul îi era prins cu o agrafă simplă. Ochii ei albaștri nu arătau nici urmă de fard. Era îmbrăcată într-o bluziță albă, încheiată regulamentar până la ultimul nasture, iar pe deasupra acesteia purta o vestă. Haraldsson se gândi imediat la bapțiști când se așeză în fața ei. Sau tipa din serialul acela, *Piatra albă*, pe care îl dăduseră la televizor în tinerețea lui. O întrebă dacă voia ceva de la cantină. Lisa clătină din cap în semn că nu.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat vineri, când Roger a fost la tine.

Lisa îl privi și ridică ușor din umeri.

— Roger a sosit pe la cinci și jumătate și ne-am dus la mine în cameră, ne-am uitat la televizor, apoi el a plecat acasă pe la zece. Sau, cel puțin, așa a zis, că se duce acasă...

Haraldsson încuviință din cap. Patru ore și jumătate în camera ei. Doi adolescenți de șaisprezece ani. S-au uitat la televizor, da-da, poate că asta voia ea să-l facă să creadă. Sau poate că era afectat de propria lui situație? Cât de mult trecuse de când el și Jenny stătuseră și se uitaseră la televizor o seară întreagă? Fără să facă sex în timpul reclamelor? Câteva luni.

— Și nu s-a mai întâmplat nimic altceva? Nu v-ați certat, nu v-ați supărat sau ceva de felul acesta?

Lisa clătină din cap și începu să își roadă unghia aproape inexistentă de la degetul mare. Baza unghiei era infectată, remarcă Haraldsson.

— S-a mai întâmplat până acum ca Roger să dispară așa?

Lisa clătină iarăși din cap.

— Din câte știu eu, nu. Dar nu suntem împreună de foarte mult timp. Încă nu ați vorbit cu mama lui?

Pentru o clipă, Haraldsson avu senzația că Lisa îl acuza, dar realizează imediat că, desigur, nu era cazul. Era vina lui Hanser. Din cauza ei începuse să se simtă atât de nesigur.

— Au făcut-o alți polițiști. Dar trebuie să discutăm cu toată lumea. Să avem o privire de ansamblu.

Haraldsson își drese vocea.

— Și cum stau lucrurile între Roger și mama lui? Vreo problemă?

Lisa ridică din nou din umeri. Haraldsson se gândi că registrul ei expresiv era cam limitat. Nu făcea decât să dea din cap și să ridice din umeri.

— S-au certat cumva?

— Se mai certau din când în când. Ei nu-i convenea liceul.

— Liceul acesta?

Lisa încuviință din cap.

— Zicea că e liceu de snobi.

Și are al dracului de multă dreptate, își spuse Haraldsson în gând.

— Iar tatăl lui Roger locuiește și el în oraș?

— Nu. Nu știu unde locuiește. Cred că nici măcar Roger nu știe asta. Nu vorbește niciodată despre tatăl lui.

Haraldsson făcu câteva însemnări. Interesant. Posibil ca fiul să o fi luat-o din loc, încercând să-și descopere rădăcinile. Să se confrunte cu un tată absent. Și să o țină secret față de mama lui. S-au văzut și întâmplări mai ciudate.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu el?

Șirul gândurilor lui Haraldsson fu întrerupt brusc. O privi pe Lisa și înțelese că, pentru prima oară, aceasta nu mai avea mult și părea gata să izbucnească în plâns.

— Nu știu. Dar probabil că o să apară el în curând. Poate că s-o fi dus la Stockholm pentru o vreme sau ceva de genul acesta.

— De ce să plece la Stockholm?

Haraldsson îi privi mina uimită. Unghia roasă până la bază, nedată cu oje, între buzele nerujate. Nu, micuța baptistă nu avea cum să înțeleagă de ce, dar Haraldsson era din ce în ce mai sigur că Roger nu dispăruse, ci fugise, de fapt, de acasă.

— Uneori se întâmplă să-ți vină idei ciudate, care pe moment par bune. Sunt sigur că are să reapară el în curând, ai să vezi.

Haraldsson afișă un zâmbet convingător și menit să-i dea încredere, dar putu să citească pe fața Lisei că aceasta nu îl percepuse ca atare.

— Îți promit, adăugă el.

Înainte de a pleca, îi mai ceru Lisei să scrie o listă cu toți prietenii lui Roger sau alte persoane cu care acesta interacționa des. Lisa se gândi o vreme, se apucă de scris și îi dădu lista. Doar două nume: Johan Strand și Erik Heverin. Un tip singuratic, se gândi Haraldsson. Tipii singuratici au obiceiul să fugă de acasă.

Când reveni în mașină, Haraldsson se simțea, totuși, destul de mulțumit de după-amiaza aceea. Discuția cu